

آیت‌الله‌العظمی بهجت جزء جوامع‌الکلم عصر ما بود

آیت‌الله‌العظمی جوادی آملی در پیامی به مناسبت چهلمین روز درگذشت آیت‌الله‌العظمی بهجت تصریح کرد: این بزرگوار که عمری قریب به یک قرن را با طهارت و صداقت پشت سر گذاشت جزء جوامع‌الکلم عصر ما بود...

آیت‌الله‌العظمی جوادی آملی در پیامی به مناسبت چهلمین روز درگذشت آیت‌الله‌العظمی بهجت تصریح کرد: این بزرگوار که عمری قریب به یک قرن را با طهارت و صداقت پشت سر گذاشت جزء جوامع‌الکلم عصر ما بود.

به گزارش خبرنگار افتخاری خبرگزاری قرآنی ایران (ایکنا) در قم، آیت‌الله‌العظمی عبدالله جوادی آملی، با صدور پیامی به مناسبت چهلمین روز درگذشت آیت‌الله‌العظمی محمدتقی بهجت، ارتحال این مرجع عالیقدر را به پیشگاه ولی‌عصر(عج) تسلیت گفتند.

در پیام آیت‌الله‌العظمی جوادی آملی آمده است:

از ذات اقدس الهی مسألت می‌کنم روح متعالی این بزرگوار را با انبیا و اولیا(ع) محشور بفرماید و به همه علاقه‌مندان وی اجر صابران را عطا کند. بحث در شخصیت بزرگوارمانند آیت‌الله بهجت(ره) کار دشواری است، زیرا این بزرگوار جزء جوامع‌الکلم عصر ما بود. هر انسان صالحی کلمه الهی است و کلمات الهی یکسان نیستند و هر کدام از هر نامی از نام‌های پر برکت خدا هستند ولی جوامع‌الکلم مظهر نام‌های برترند. آنچه جوامع‌الکلم اصیل و کامل است، انسان معصوم است، ولی شاگردان انسان معصوم در سایه علم صائب و عمل صالح سهمی از این جوامع‌الکلم دارند.

در بخش دیگری از این پیام آمده است: کسی جزء کلمه جامع هست که نه تنها بین معقول و منقول جمع کند، بلکه جامع بین معقول و منقول و مشهود باشد. این بزرگوار، علوم عقلی، علوم نقلی و علوم وارستگی که طهارت روح را به همراه دارد و آن علم شهودی که به طهارت روح و نزاهت خود برمی‌گردد را فرا گرفت. او جامع بین معقول، منقول و مشهود بود، کسانی که در معقول کار می‌کنند سفرشان يك بعدی است که از جهل به علم، از علم به مراحل بالاتر علم حرکت می‌کنند و بالاخره در مدار مبهم و علوم اصولی سیر را ادامه می‌دهند. کسی که در منقول کوشش می‌کند، از جهل به علم و از بدیهی به نظری حرکت می‌کند، از بین به مبین می‌رسد و در رشته خود عالم و اعلم می‌شود و کسانی که جامع بین معقول و منقول‌اند در مدار علم حصولی با آن مفهوم ذهنی و تلاش‌ها و کوشش‌های درونی به مقصد می‌رسند.

در ادامه پیام آیت‌الله جوادی آملی آمده است: مرحوم آیت‌الله بهجت(ره) در اثر وارستگی که داشت، تعلمش، عمل به تعلم و تعلیمش در سالیان متمادی برای رضای خدا بود. این بزرگوار «آیت‌الله‌العظمی» است از منظر ملکوت و راز انصاف وی به این وصف عظیم، همان هجرت از علم به معلوم است. اگر کسی هجرت از علم به معلوم کرد، علوم عقلی و نقلی را سکوی پرش قرار داد و به علم شهودی رسید، چنین شخصی جزء جوامع‌الکلم است. بزرگوارانی که هجرتی دارند، خواه از جهل به علم، خواه از علم به معلوم، چون خود را مسافر می‌دانند، دو شهود را به همراه دارند، یکی می‌دانند همراه کی هستند و یکی این‌که می‌دانند چه کسی همراه آنها است. آیت‌الله‌العظمی بهجت(ره) هم مشاهده می‌کرد که خدا در این سفر يك قرنی با اوست و هم مشاهده می‌کرد که خود در حضور ذات اقدس الهی است. این مشاهده حضور و خود را مسافر دانستن و خدا را با خود دانستن، ذکر الهی است. این بزرگوار نام خدا و یاد خدا را در دل و دایما نام خدا را بر لب داشت. چون یاد خدا در دل و نام خدا بر لب بود، خدای سبحان به یاد چنین بزرگواری هم بود. اگر خدا به یاد بنده باشد، به او عطایا و جویزی اهدا می‌کند و بهترین جایزه‌ای که خدا به بنده‌اش عطا می‌کند، ذکر آغاز و انجام جهان یعنی هو الاول والآخر و الظاهر والباطن است.

حضرت آیت‌الله بهجت(ره) چون ذکر خدا در دل و ذکر خدا بر لب داشت و یاد خدا باعث یاد معاد و یاد منزل و مأواى ابدی است، چنین انسانی قیام و قعودش برای رضای خدا بود و چون قیام و قعودش برای رضای خدا بود، تذکره بود و چون تذکره بود، محضر، نماز جماعت، تدریس، تألیف، گفتار و تواضعش آموزنده بود.

مرحوم آیت‌الله‌العظمی بهجت(ره) از جمله کسانی بود که وقتی می‌گفت «وجعلنا للمتقین اماما» تنها آرزوی صرف نبود بلکه واقعاً امام متقیان بود و متقیان هم به امامت او اقتدا می‌کردند.

نماز جماعت حضرت آیت‌الله بهجت(ره) در حقیقت اقامه ستون دین بود و کسانی که با نماز جماعت او مأنوس بودند از برکات آن جماعت آثار فراوانی نصیبشان شده بود، چون آیت‌الله بهجت(ره) عمود دین را با طهارت روح اقامه می‌کرده است. چنین روح ملکوتی هم در زمان حیات و هم بعد از ارتحال، امام متقیان است. الان باید از فیض و فوض آن بزرگوار بهره جست و از روح متعالی او استمداد کرد.